

Élménybeszámoló a Marosvásárhelyi Filharmónia hangpróbájáról

Lehetőségem adódott részt venni a Marosvásárhelyi Állami Filharmónia egyik nyilvános hangpróbáján. Már a Kultúrpalota bejáratánál megcsapott a hely szelleme: a mozaikok, a szecessziós díszítések és a hatalmas üvegablakok egy letűnt, mégis eleven korba repítettek vissza.

A nagyteremben csend honolt, amikor beléptem. A zenekar tagjai már a helyükön ültek, néhányan halk futamokat próbáltak, mások halkan beszélgettek. A karmester – elegáns, mégis közvetlen kiállással – éppen ekkor lépett a pódiumra. Egy pillanat alatt mindenki figyelme rá szegeződött, és elindult a próba.

A hangpróba különleges varázsa épp abban rejlett, hogy bepillantást nyerhettünk a zene "műhelytitkaiba". Nem egy kész, tökéletes előadást hallgattunk, hanem a zenemű születésének folyamatát. Amikor egy hárfás futamot újra kellett játszani, vagy a klarinétos egy önálló frázist gyakorolt, közelebb kerültünk a zenészek valóságához – az odaadáshoz, a fegyelemhez, és az aprólékos munkához, ami egy koncert mögött rejlik.

A legemlékezetesebb pillanat mégis a próba vége felé jött el, amikor elkezdett énekelni a nő. Gyönyörű volt!

Kilépve a teremből újra a város zaja fogadott, de belül valami csendes áhítat maradt. A Filharmónia hangpróbája nem csupán egy zenei élmény volt – hanem egy tanúságtétel arról, hogyan születik a szépség a részletekben, türelemmel és közös figyelemmel. Aki egyszer részt vesz egy ilyen próbán, már másként hallgat zenét – értőbben, mélyebben, emberibben.